

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Filipa Skřivana a JUDr. Ing. Venduly Sochorové v právní věci

žalobce: **M. A.**
bytem X
zastoupen TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s. r. o.
sídlem Jiráskova 1284, Vsetín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2023, č. j. 31231/23/5200-10423-711333,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o zákonnost doměření silniční daně za zdaňovací období roku 2018.
2. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj na základě vyhledávací činnosti zjistil, že žalobce v dodatečném daňovém přiznání k dani silniční neuvedl všechna vozidla, u kterých byl v registru silničních vozidel zapsán jako provozovatel a která měla být předmětem daně podle zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční. Výzvou ze dne 1. 3. 2022 proto vyzval žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

k odstranění pochybností podle § 89 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Odpovědi žalobce nepovažoval správce daně za dostatečné, proto dodatečným platebním výměrem ze dne 26. 5. 2022, č. j. 2934665/22/3012-51525-708277, doměřil žalobci daň silniční za rok 2018 ve výši 91 491 Kč a stanovil mu penále.

3. K odvolání žalobce žalovaný změnil dodatečný platební výměr tak, že výše doměřené daně činila 132 021 Kč; k tomu stanovil odpovídající výši penále.

II. Žaloba

4. Podle žalobce žalovaný v odvolacím řízení překročil rozsah přezkumné pravomoci plynoucí z § 114 odst. 2 daňového řádu. Odvolání bylo podáno výlučně ohledně posouzení správnosti vyměření daně u vozidla RZ „X“. Žalobce v tomto případě tvrdil, že vozidlo bylo odcizené, tudíž jím nedisponoval. U ostatních vozidel uvedl důvody, které měly vést k aplikaci korekce podle § 6 odst. 9 písm. b), popř. § 6 odst. 10 zákona o dani silniční. Žalovaný s ohledem na rozsah uplatněného odvolání nebyl oprávněn posuzovat daňovou povinnost ve vztahu k žádnému jinému vozidlu. V případě doměření daně u vozidel RZ „X“ a „X“ tak žalovaný postupoval nezákonně.
5. Je přesvědčen, že vozidlo RZ „X“ nemělo být předmětem daně. Silniční daň je daní majetkovou, pro niž je významná otázka užití vozidla v rámci výkonu ekonomické činnosti. Výjimku tvoří nákladní vozidla, která jsou podle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční vždy předmětem daně. Předmětné vozidlo však bylo odcizeno. Nachází se tedy mimo vlastnickou a dispoziční sféru žalobce, proto nemůže být předmětem daně. Správce daně ani žalovaný nezohlednili faktický stav, ale chybně vyšli jen ze stavu formálního. Vzhledem k tomu, že žalobce neměl vozidlo k dispozici, nemohl provést žádné úkony směřující k tomu, aby vozidlo nebylo v České republice vůbec registrováno. Nachází se tak v bezvýchodné situaci. Výmaz z registru by byl možný jen v případě prodeje do zahraničí, což s ohledem na absenci vozidla nelze uskutečnit. Nemožná je rovněž ekologická likvidace vozidla, neboť i ta je spojena s faktickou likvidací vozidla, což v případě odcizeného vozidla nelze zajistit.
6. Žalobce tedy navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření odkázal na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí. K namítanému překročení přezkumné pravomoci zdůraznil, že žalobce účelově vytrhuje z kontextu pouze větu první § 114 odst. 2 daňového řádu, aniž by zohlednil i druhou větu daného ustanovení. V odvolacím řízení platí režim úplné apelace, který žalovanému umožňuje přezkoumat prvostupňové rozhodnutí po skutkové i právní stránce.
8. Přezkum odvolacího orgánu probíhá jak z hlediska formálního souladu s hmotným právem, tak z hlediska věcné správnosti. Odvolací orgán může rozhodnout i v neprospěch odvolatele, neboť je ve svém postupu vázán snahou o správné zjištění a stanovení daně (§ 1 odst. 2 daňového řádu). Provádí-li odvolací orgán dokazování, nebo dospěje-li k odlišnému právnímu názoru než správce daně, je povinen v souladu s § 115 odst. 2 daňového řádu Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

daňový subjekt s novými skutečnostmi či právním názorem seznámit a umožnit mu se k těmto otázkám vyjádřit. V nynějším případě byly zákonné požadavky naplněny. Písemností ze dne 15. 3. 2023 žalovaný umožnil žalobci seznámit se se skutečnostmi zjištěnými při dokazování i s odlišným právním názorem žalovaného. Žalobce v reakci na seznámení navrhl výslech svědků O. a N., které byly provedeny. V návaznosti na ně byl žalobce přípisem ze dne 22. 8. 2023 opětovně seznámen s nově zjištěnými skutečnostmi, přičemž v reakci na toto seznámení již žádné důkazní prostředky nenavrhl. K porušení procesních práv žalobce nedošlo.

9. Tvrzení o odcizení vozidla RZ „X“ nebylo v řízení prokázáno, proto byl žalobce i nadále poplatníkem daně. Z registru vozidel vyplynulo, že žalobce byl provozovatelem vozidla. Podle přípisu Městského úřadu Ivančice bylo vozidlo po celý rok 2018 provozováno. Ze sdělení Policie České republiky žalovaný zjistil, že žalobce odcizení vozidla nahlásil 16. 3. 2022, tj. až po vydání výzvy k prokázání skutečností. S ohledem na pasivitu žalobce a obecnost jeho vyjádření v rámci prověřování krádeže dospěla policie k závěru, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty žádného přečinu a věc zůstala bez přijetí dalšího opatření. Podle žalovaného tedy žalobce nepředložil žádný doklad prokazující odcizení vozidla, přičemž tyto skutečnosti nevyplývaly ani ze svědeckých výpovědí R. O. či M. N.
10. Pro silniční daň je rozhodující formální stav zápisu v registru vozidel, nikoliv stav vlastnický nebo faktické užívání vozidla. Žalobce neprokázal ani vyloučení souvislosti vozidel s dosažením příjmů. Předložené fotografie neobsahovaly SPZ a nebylo zřejmé, kdy byly pořízeny. Technické průkazy prokazovaly zápis vozidel na rodné číslo žalobce, který v roce 2018 byl podnikající fyzickou osobou s několika živnostenskými oprávněními, mj. v silniční a motorové dopravě, přičemž u něj nedošlo k přerušování provozování živnosti.
11. Relevantní nejsou ani žalobcem zmiňované objektivní okolnosti zabraňující použití vozidla v roce 2018. Tvrzenou ztrátou vozidla se totiž žalobce začal zabývat až v roce 2022 na základě výzvy správce daně, navíc policii žádné bližší okolnosti ohledně odcizení vozidla nesdělil. Byl to přitom právě žalobce, který si měl střežit svá práva a uvést stav zápisu v registru vozidel do souladu se skutečností.
12. Žalovaný tedy navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci

13. Žaloba **není** důvodná.
14. Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj z registru vozidel zjistil, že žalobce je – kromě vozidel, za která podal daňové přiznání – vlastníkem i dalších vozidel, která jsou podle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční předmětem daně silniční za rok 2018 (vozidla s registračními značkami XA, XB, XG, XC, XD, XE a XF). Výzvou ze dne 1. 3. 2022 proto žalobce vyzval k odstranění pochybností o správnosti dodatečného tvrzení k dani silniční. Na tuto výzvu reagoval žalobce odpovědí ze dne 31. 3. 2022, k níž doložil osvědčení o registraci vozidel a fotografie. K vozidlu RZ XE uvedl, že bylo zakoupeno až v roce 2017, vozidla RZ XA, XB a XH byla registrována na rodné číslo,

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

nikoliv IČ žalobce a nebyla používána k ekonomické činnosti. Ani vozidla RZ XF, XD a XC nebyla používána k ekonomické činnosti, případně nebyla provozována. Vozidlo RZ XG bylo odcizeno v roce 2017. Ve sdělení o výsledku postupu k odstranění pochybností ze dne 26. 4. 2022 správce daně uznal argumentaci ohledně vozidla RZ XE, nicméně dále žalobce informoval, že dojde k vyměření daně, přičemž výsledná daňová povinnost bude činit 97 801 Kč. Následně dne 26. 5. 2022, č. j. 2934665/22/3012-51525-708277, vydal Finanční úřad pro Jihomoravský kraj dodatečný platební výměr na daň silniční za zdaňovací období 2018, jímž žalobci doměřil silniční daň vyšší o částku 91 941 Kč oproti dani tvrzené daňovým subjektem v dodatečném daňovém přiznání, včetně penále.

15. Proti dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání s tím, že nesouhlasil s posouzením zdanění vozidla RZ XG. Výzvou ze dne 18. 10. 2022 správce daně žalobce v rámci odvolacího řízení vyzval k předložení důkazních prostředků prokazujících nárok na snížení sazby daně u vozidel, která jsou předmětem daně silniční. Předmětnou výzvu považoval žalobce v odpovědi doručené dne 2. 11. 2022 za nezákonnou z důvodu nutnosti prokazování negativních skutečností (neprovozování vozidel); měl za to, že důkazní břemeno leží na správci daně. Přípisem ze dne 15. 3. 2023 žalovaný žalobce seznámil se skutečnostmi zjištěnými v odvolacím řízení. Do spisu byl založen výpis ze živnostenského rejstříku týkající se žalobce a jeho daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2018 (úřední záznam ze dne 15. 3. 2023, č. 4 spisu žalovaného). V reakci na seznámení se skutečnostmi zjištěnými v odvolacím řízení žalobce dne 3. 4. 2023 navrhl výslech svědků R. O. a M. N. k prokázání důvodů pro snížení daně spočívajících v nepojízdnosti či neprovozování vozidel. Dne 10. 5. 2023 byly provedeny výslechy svědků O. a N. Svědci shodně potvrdili, že v roce 2018 byli se žalobcem v pracovním vztahu. Svoji práci fakturovali ADAMBAU cz s. r. o. Z tohoto titulu měli přístup do areálu, kde byla umístěna vozidla. Svědci neznali registrační značky, ale vybavovali si konkrétní vozidla; k vozidlu RZ XG shodně uvedli, že uvedené vozidlo se v roce 2018 v areálu již nenacházelo, neboť se zřejmě ztratilo (nebo prodalo). Následně byl žalobce přípisem žalovaného ze dne 22. 8. 2023 opětovně seznámen se skutečnostmi zjištěnými v odvolacím řízení. V odpovědi ze dne 6. 9. 2023 žalobce uvedl, že vozidla RZ XH a XA, u nichž je prokazováno snížení silniční daně, jsou registrována na fyzickou nepodnikající osobu (nikoliv na společnost ADAMBAU), proto nebyla určena k ekonomickému účelu. Zopakoval, že vozidlo RZ XG bylo odcizeno.
16. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil dodatečný platební výměr tak, že žalobci doměřil silniční daň vyšší o částku 121 221 Kč. K vozidlu RZ XG uzavřel, že žalobce nedisponuje žádným dokladem, který by prokazoval odcizení vozidla. Za rozhodující žalovaný považoval stav v registru vozidel. K ostatním vozidlům žalovaný shrnul, že přestože jsou vozidla registrována na fyzickou osobu, žalobce byl v rozhodném období podnikající fyzickou osobou, proto na něj registrovaná nákladní vozidla podléhala zdanění. Beneficium plynoucí z § 6 odst. 9 a 20 zákona o dani silniční bylo prokázáno jen ve vztahu k vozidlu RZ XB, u ostatních vozidel (RZ XH, XG, XA) podmínky pro snížení daně prokázány nebyly.
17. Soud nejprve hodnotil, zda žalovaný napadeným rozhodnutím nevybočil ze zákonem stanovených mezí přezkumu v odvolacím řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

18. Podle § 114 odst. 2 daňového řádu *odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Odvolací orgán však není návrhy odvolatele vázán, a to ani v případě, že v odvolání neuplatněné skutečnosti ovlivní rozhodnutí v neprospěch odvolatele. Z odst. 3 pak dále plyne, že vyjdou-li při přezkoumávání najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti odvolatelem neuplatněné, které však mohou mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání, odvolací orgán je prověří.*
19. Žalobce v podané žalobě namítal, že odvolání podával výlučně ohledně posouzení správnosti zdanění vozidla RZ XG. Pomíjí však, že odvoláním napadené rozhodnutí (jeho výrok) přezkoumá odvolací orgán dle § 114 odst. 2 daňového řádu v plném rozsahu, tj. jak v rozsahu požadovaném odvolatelem, tak v rozsahu skutečností odvolatelem neuplatněných, které mohou mít vliv na zákonnost nebo správnost odvoláním napadeného rozhodnutí (§ 114 odst. 3 daňového řádu). Jak prvostupňový správce daně, tak odvolací orgán jsou vázáni § 1 odst. 2 daňového řádu; usilují tedy o stanovení daně ve správné výši.
20. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce podaným odvoláním napadl dodatečný platební výměr ze dne 26. 5. 2022, tj. celý jeho výrok, jímž byla žalobci stanovena daň silniční za zdaňovací období roku 2018. Neobstojí tak argumentace, že žalobce zpochybňoval toliko dílčí závěr správce daně ohledně zdanění jednoho vozidla, jehož se mělo odvolací řízení výlučně týkat. Odvoláním podaným proti platebnímu výměru se z povahy věci napadá vyměřená daňová povinnost v celém rozsahu (shodně viz LICHNOVSKÝ, Ondřej. § 114 [Vymezení odvolacího orgánu a jeho postup]. In: LICHNOVSKÝ, Ondřej, ONDRÝSEK, Roman a kol. Daňový řád. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2024, s. 549.). Nesouhlasil-li žalobce s doměřením daně prvostupňovým správcem daně a podal-li proti dodatečnému platebnímu výměru odvolání, měl mít na zřeteli, že v daňovém řízení neplatí zásada zákazu *reformatio in peius*, ale princip úplné apelace. Po ukončení odvolacího řízení se tedy žalobce mohl ocitnout (a také ocitl) v horší situaci, než v jaké byl před podáním odvolání.
21. S novými důkazy provedenými v odvolacím řízení, jakož i s novým hodnocením odvolacího orgánu, které může ovlivnit rozhodnutí v neprospěch odvolatele, měl být žalobce v odvolacím řízení před vydáním rozhodnutí seznámen. Podle § 115 odst. 2 daňového řádu *provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.* Tímto způsobem žalovaný v odvolacím řízení postupoval a poskytl žalobci prostor reagovat na skutečnosti zjištěné v odvolacím řízení a na způsob jejich hodnocení odvolacím orgánem. Ostatně žalobce ani porušení § 115 daňového řádu v žalobě nenamítal.
22. Soud proto shrnuje, že žalovaný nevybočil z mantinelů přezkumu stanovených v odvolání a v souladu s § 114 odst. 2 daňového řádu byl oprávněn v odvolacím řízení přezkoumat zákonnost doměření silniční daně za řešené zdaňovací období v plném rozsahu (tj. zohlednit i skutečnosti žalobcem nenamítané, např. týkající se vozidel RZ XI a XA), které se projeví v neprospěch žalobce. Proti zákonnosti daně doměřené u těchto vozidel žalobce v žalobě Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

žádné námitky neuplatnil, proto se soud zákonností postupu žalovaného v tomto směru nezabýval.

23. Dále soud hodnotil, zda ob stojí závěr žalovaného o zdanění vozidla RZ X.
24. Předmětem daně silniční je zdanitelné vozidlo (§ 2 odst. 1 zákona o dani silniční). Ve zdaňovacím období roku 2018 šlo o nákladní automobily s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny a přípojná vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny; nutnou podmínkou zdanění byla registrace vozidla v ČR (§ 2 odst. 3 zákona o dani silniční). Silniční daň z takového vozidla platil ten, kdo byl jako provozovatel zapsán v jeho technickém průkazu; případně – pokud se provozovatel z registru odhlásil – daň platil ten, kdo vozidlo užíval [§ 4 odst. 1 písm. a) a b) zákona o dani silniční]. Technický průkaz je veřejnou listinou, která osvědčuje mimo jiné zápis vlastníka a provozovatele vozidla v registru silničních vozidel; pro silniční daň tedy byl (a nadále je) rozhodný formální stav zápisu v registru silničních vozidel (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012-40, body 10 a 13).
25. Silniční daň je přímá majetková daň, její smysl spočívá především ve vytvoření peněžních prostředků k financování dopravní infrastruktury. Silniční daň se tedy vztahuje i na vozidla, která nebyla v určitém zdaňovacím období používána; nejde o poplatek za užívání pozemních komunikací (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2006, č. j. 2 Afs 101/2005-67, č. 1358/2007 Sb. NSS). Z hlediska silniční daně není důležité, kdo vozidlo skutečně vlastní ani kdo (a zda vůbec někdo) ho užívá, rozhodný je jen formální stav úředního zápisu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1 Afs 69/2013-31, bod 14).
26. Daňová povinnost zaniká, pokud pominuly rozhodné skutečnosti, které ji založily (§ 8 odst. 2 zákona o dani silniční). Jednou z těchto skutečností nutně je také existence vozidla: daní nelze zatížit něco, co neexistuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2019, č. j. 4 Afs 266/2017-41, bod 23). To, že zdaněné vozidlo neexistuje (přestože je stále zapsáno v registru silničních vozidel), prokazuje daňový subjekt. Pokud se mu to nepodaří, daňové orgány vycházejí z formálního stavu úředního zápisu (rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 54/2012-40 nebo č. j. 4 Afs 266/2017-41).
27. Vozidlo X je tahač návěsů LIAZ s nejvyšší povolenou hmotností 17,99 tun, počet náprav 2. Po celé období roku 2018 bylo vozidlo podle registru silničních vozidel provozované, nebylo vyřazeno z provozu, přičemž provozovatelem byl žalobce. Žalobce tvrdil, že předmětné vozidlo bylo odcizeno, proto nemůže podléhat silniční dani. Žalovaný nicméně s ohledem na skutečnosti zjištěné v odvolacím řízení uzavřel, že žalobce odcizení vozidla neprokázal, proto za rozhodující považoval formální stav zápisu v registru vozidel.
28. Se žalovaným lze souhlasit v tom, že pokud žalobce tvrdil, že vozidlo bylo odcizeno, tudíž v roce 2018 nemohlo podléhat dani silniční, byl povinen takové tvrzení prokázat (§ 92 odst. 3 daňového řádu). K tomu byl ostatně žalobce v průběhu daňového řízení podle § 92 odst. 4 daňového řádu vyzván dne 18. 10. 2022, č. j. 4362728/22/3012-51525-708277.

29. Žalobce v žalobě nespecifikuje, které důkazy předložené v daňovém řízení mají prokazovat, že vozidlo RZ X bylo v roce 2017 skutečně odcizeno. Z úředního záznamu Policie ČR o podání vysvětlení z 21. 4. 2022 plyne, že žalobce 16. 3. 2022 ve 14:30 hodin na služební telefon oznámil odcizení předmětného vozidla „někdy mezi roky 2016-2017“, konkrétně „z nezjištěného místa“, neboť vlastní více areálů v Ivančicích a v blízkém okolí. Přípisem ze dne 5. 9. 2022 Policie ČR na výzvu správce daně sdělila, že žalobce odcizení vozidla nahlásil až 16. 3. 2022 (tj. po 4-5 letech a poté, co obdržel výzvu správce daně k odstranění pochybností). Nedokázal rozvést bližší okolnosti ohledně odcizení vozidla, proto Policie ČR dospěla k závěru, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty žádného přečinu ani přestupku a věc dne 2. 6. 2022 ponechala bez dalšího opatření. Z předmětného sdělení je dále patrné, že žalobce byl k okolnostem údajné krádeže vozidla opakovaně vytěžován a dotazován, nicméně uváděl, že nic bližšího neví a zjevně odmítal spolupráci v této věci. Žalobce podal vysvětlení až 21. 4. 2022, přičemž nedokázal rozvést okolnosti, proč si myslí, že došlo k odcizení vozidla. Proto byl opětovně telefonicky kontaktován a vytěžován, nicméně uvedl, že „vozidel má tolik, že nemá přehled o tom, kde se jaké vozidlo nachází.“
30. Za daného skutkového stavu soud sdílí závěr žalovaného, že žalobce neprokázal, že by pominuly rozhodné skutečnosti, které založily daňovou povinnost žalobce ve vztahu k vozidlu RZ X. Aby předmět silniční daně zanikl, musel by žalobce v nynější věci věrohodně prokázat, že došlo k odcizení vozidla (např. usnesením policie o krádeži vozidla, které je podkladem pro vyřazení silničního vozidla z registru podle § 12 odst. 5 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na komunikacích). Žádný takový dokument žalobce nepředložil (neboť jím ani nedisponuje). Obecné oznámení o krádeži vozidla učiněné po téměř pěti letech od okamžiku údajného odcizení vozidla (a teprve v návaznosti na postup správce daně k odstranění pochybností ohledně správnosti silniční daně odvedené za rok 2018), které pro nekonkrétnost a nepodloženost nebylo Policií ČR dále prošetřováno, odcizení vozidla neprokazuje. Odcizení vozidla neprokazují ani provedené výslechy svědků či jiné dokumenty předložené žalobcem v daňovém řízení. Není přitom pravdou, že by správní orgány po žalobci požadovaly prokázat negativní skutečnosti. Tvrdil-li žalobce, že vozidlo bylo odcizeno, měl svoji skutkovou verzi událostí podložit konkrétními důkazy (např. usnesením policie o krádeži vozidla); to se však v nynější věci nestalo.
31. Jak bylo vysvětleno výše, pro existenci daňové povinnosti není rozhodné, že žalobce předmětné vozidlo v roce 2018 neužíval. Pro silniční daň byl rozhodující formální stav zápisu v registru vozidel, nikoliv stav vlastnictví nebo fyzického užívání (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Afs 64/2008-52, č. 1894/2009 Sb. NSS, č. j. 1 Afs 54/2012-40, nebo ze dne 13. 7. 2021, č. j. 6 Afs 119/2021-35).
32. Argumentaci ohledně objektivní nemožnosti vyřadit vozidlo z registru vozidel shledává soud účelovou. Pokud žalobce začal vozidlo postrádat až s odstupem pěti let od okamžiku, kdy mu z blíže neurčeného místa mělo být odcizeno, svědčí to o liknavosti jeho přístupu k ochraně majetku. Připomenout lze v této souvislosti čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle něhož vlastnictví zavazuje. Toto ustanovení zdůrazňuje tzv. sociální funkci vlastnictví, které není jen pouhým právním panstvím nad věcí, ale současně vlastníka zavazuje k určitému chování [srov. nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 27/16 ze dne 18. 12. 2018 (N 200/91 SbNU 485; 51/2019 Sb.), bod 55]. Nedbal-li žalobce řádně o ochranu Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

svého vlastnického práva a nachází-li se nyní vozidlo RZ X mimo jeho dispoziční sféru, stěží lze tyto skutečnosti s úspěchem namítat v řízení o doměření silniční daně. Krádež vozidla v daňovém řízení věrohodně prokázána nebyla, proto pokud žalobce nemá ponětí o tom, kde se vozidlo nachází, musí nést negativní následky s tím spojené. Neuvedl-li žalobce bez zbytečného odkladu zápis v registru vozidel do stavu, který by odpovídal skutečnosti, jdou následky s tím spojené zcela k jeho tíži (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2020, č. j. 4 Afs 258/2019-25, bod 13).

33. V nynějším případě je nepochybné, že žalobce vozidlo RZ X podléhající silniční dani z registru silničních vozidel nevyřadil a v rozhodném období byl evidován jako jeho provozovatel. Za těchto skutkových okolností byl povinen silniční daň v zákonem stanoveném termínu uhradit, neboť pro vznik a trvání daňové povinnosti k dani silniční u tohoto vozidla bylo irelevantní, zda vozidlo fakticky používal k podnikání nebo nevěděl, kde se vozidlo fakticky nachází (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Afs 129/2014-37, bod 27). Pokud k vyřazení nákladního vozidla podléhajícího silniční dani z registru silničních vozidel nedošlo, nadále trvaly skutečnosti uvedené v § 2 odst. 1 zákona o dani silniční a nemohlo ve vztahu k tomuto vozidlu dojít k zániku daňové povinnosti.
34. Odkaz žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2020, č. j. 2 Afs 374/2019-50, a ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 Afs 156/2016-40, není přílehlavý. V citovaných rozsudcích Nejvyšší správní soud hodnotil správnost procesního postupu správce daně a naplnění podmínek pro aplikaci korekce podle § 6 odst. 9 a 10 zákona o silniční dani v odlišných skutkových případech. Obecné závěry ohledně nutnosti vycházet pro účely daně silniční z údajů obsažených v registru vozidel ani žalobcem zmiňovanými rozsudky zpochybněny nebyly.
35. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

V. Náklady řízení

36. Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, navíc náhradu žádných nákladů řízení ani nepožadoval. Proto bylo rozhodnuto, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. června 2025

David Raus v.r.
předseda senátu